Posłuchaj

()

XVI. Sprawy ostateczne i nadzieja chrześcijańska

1. Wierzę, że obecne życie jest czasem przygotowania do wieczności, a zatem czasem próby. Człowiek nie ma trwałego mieszkania tutaj, na ziemi: został stworzony dla nadprzyrodzonego przeznaczenia, które nieskończenie przewyższa przemijające dobra tego świata. Wierzę w życie po śmierci, do którego wkracza się poprzez rozdzielenie duszy od ciała.[1]

2. Wierzę, że pod koniec swojego ziemskiego życia każdy człowiek stanie najpierw przed trybunałem Chrystusa na sąd szczegółowy i otrzyma, zgodnie ze swoimi myślami, słowami, czynami i zaniechaniami, wyrok dotyczący swojego wiecznego przeznaczenia;[2] Wierzę również, że pod koniec czasów nasz Pan Jezus Chrystus powróci w swojej chwale, aby przewodniczyć sądowi powszechnemu.[3]

3. Z miłością i drżeniem serca utrzymuję, że zarówno miłosierdzie, jak i sprawiedliwość jaśnieją w dziełach Bożych. Grzech

człowieka obraził chwałę Stwórcy, człowiek stał się dłużnikiem Boga, a boska sprawiedliwość domaga się zadośćuczynienia; jednak w swoim niezrównanym miłosierdziu Bóg dał nam Odkupiciela, który jako Głowa ludzkości ofiarował się za grzechy całego świata: jest to zadośćuczynienie, które wymaga naszego współudziału.

4. Ufam w nieskończone miłosierdzie Boga: nie ma grzechu, którego nie mógłby przebaczyć, ani nieszczęścia, którego nie pragnąłby złagodzić; potępiam jednak stanowczo to miłosierdzie bez sprawiedliwości, głoszone przez nowy humanizm, miłosierdzie boga, który nie karze za grzech, nikogo nie potępia i nie wymaga nawrócenia, usprawiedliwiając raczej grzech niż grzesznika.

5. Wyznaję, że dusze umierające w stanie grzechu śmiertelnego są skazane na straszliwą otchłań piekła, na wieczną karę odłączenia od Boga i na wieczną karę ognia. Odrzucam każdą doktrynę, która zaprzecza wieczności piekła, umniejsza rzeczywistość kar wiecznych lub sugeruje, że wszyscy ludzie ostatecznie zostaną zbawieni, a piekło pozostanie puste.[4]

6. Wierzę, że dusze, które umierają w stanie łaski, ale nadal podlegają karze doczesnej, są oczyszczane w czyśćcu. Wyznaję zatem konieczność modlitwy za zmarłych, kierowania ku nim wstawiennictwa Kościoła i odrzucam fałszywe twierdzenia, które obiecują wszystkim natychmiastowe wejście do domu Ojca, niwecząc w ten sposób pobożny zwyczaj Kościoła polegający na nieustannej modlitwie za zmarłych.[5]

7. Odrzucam w szczególności fałszywy język duszpasterski, który z obawy przed niepokojeniem sumień przemilcza o sądzie, piekle i konieczności pokuty. Nie ma miłosierdzia w ukrywaniu przed ludźmi wiecznego niebezpieczeństwa, w jakie pogrąża

ich grzech. Głoszenie spraw ostatecznych należy do miłosierdzia Kościoła, ponieważ budzi dusze i kieruje je ku zbawieniu.

8. Potwierdzam wreszcie, że dusze, które umierają w przyjaźni z Bogiem, doskonale oczyszczone, natychmiast wchodzą do życia wiecznego i cieszą się wizją błogosławioną. Kontemplują Boga twarzą w twarz, takim, jakim jest i znajdują w Nim swój wieczny odpoczynek. Życie chrześcijańskie jest ukierunkowane na tę błogosławioną chwałę; każde podejście duszpasterskie, które sprowadza ludzkie szczęście do ziemskiego dobrobytu, pokoju społecznego lub jedynie spełnienia psychicznego, zaprzecza nadprzyrodzonemu celowi Ewangelii.[6]

9. Chrześcijańska nadzieja nie jest zatem ani ziemskim optymizmem, ani niepewnością zmieszaną ze strachem. Jest to ufne oczekiwanie na Królestwo wieczne, oparte na obietnicach Boga i karmione łaską. Daje ona chrześcijaninowi siłę do pracy tutaj, na ziemi, nie zapominając, że jego ojczyzna jest w Niebie, oraz do walki z błędami naszych czasów, nie tracąc przy tym spokoju duszy.

---

[1] List do Rzymian 6, 23; List do Hebrajczyków 10, 34 i 13, 14; Leon XIII, encyklika *Quod apostolici muneris* (28 grudnia 1878 r.).

[2] Drugi Sobór w Lyonie (1274), Wyznanie wiary Michała Paleologa, DS 856; Benedykt XII, Konstytucja dogmatyczna *„Benedictus Deus”* (29 stycznia 1336), DS 1000; Sobór we Florencji, Bulla *„Laetentur caeli”* (6 lipca 1439), DS 1304; Sobór Trydencki, sesja VI (13 stycznia 1547 r.), Dekret o usprawiedliwieniu, rozdział VI, DS 1545.

[3] 1 Tesaloniczan 4, 16–17; Ewangelia według św. Mateusza 25; Credo Nicejsko-Konstantynopolitańskie; Sobór we Florencji, bulla *Laetentur caeli* (6 lipca 1439 r.), DS 1304.

[4] Drugi Sobór w Lyonie (1274), Wyznanie wiary Michała Paleologa, DS 856; IV Sobór Laterański (1215), DS 801; Benedykt XII, Konstytucja dogmatyczna *Benedictus Deus* (29 stycznia 1336 r.), DS 1002; Sobór we Florencji, bulla *Laetentur caeli* (6 lipca 1439 r.), DS 1304; Pius VI, Konstytucja dogmatyczna *Auctorem fidei* (28 sierpnia 1794 r.), potępiona teza nr 25, DS 2625.

[5] Sobór Trydencki, sesja VI (13 stycznia 1547 r.), Dekret o usprawiedliwieniu, kanon 30, DS 1580.

[6] Drugi Sobór w Lyonie (1274 r.), Wyznanie wiary Michała Paleologa, DS 856; Benedykt XII, Konstytucja dogmatyczna *Benedictus Deus* (29 stycznia 1336 r.), DS 1000–1001.

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K> FSSPX: Wyznanie wiary katolickiej (16 z 20). Sprawy ostateczne | 5

[redacted]

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related